

LEVEN EN LIEFDE UIT TERNEUZEN- ZORGDORP.

Mijn liefde, mijn weg door de dagen.

Door André

VOORWOORD

Er zijn boeken die je schrijft omdat je een verhaal wilt vertellen, en er zijn boeken die je schrijft omdat het leven je geen andere keuze laat. Dit boek behoort tot die laatste soort.

Ik heb dit (Dag)-boek geschreven omdat liefde niet alleen leeft in grote momenten, maar vooral in de kleine. In een hand die de mijne zoekt. In een blik die blijft hangen. In een wandeling die trager wordt. In een stilte die meer zegt dan woorden ooit kunnen.

Dit is het verhaal van Krullenbolleke en mij. Van twee mensen die samen door het leven gingen, door licht en door SCHADUW, door dagen die helder waren en dagen die zachtjes vervaagden. Het is het verhaal van liefde die verandert, maar nooit verdwijnt. Van nabijheid die dieper wordt wanneer het geheugen dat niet meer kan. Van blijven, ook wanneer het moeilijk wordt.

Ik heb dit (dag)boek niet geschreven om verdriet te delen, maar om liefde te bewaren. Om te tonen hoe mooi het is om iemand vast te houden wanneer de wereld voor haar verandert. Om te laten zien dat zorg geen last is, maar een vorm van liefde die je elke dag opnieuw leert.

Voor wie dit leest: misschien herken je iets van jezelf in deze bladzijden. Misschien zorg je voor iemand. Misschien heb je iemand verloren. Misschien zoek je houvast in een tijd die anders is dan vroeger. Als dat zo is, hoop ik dat dit boek je troost geeft. Dat het je laat voelen dat je niet alleen bent. Dat liefde altijd een weg vindt, ook wanneer woorden dat niet meer doen.

Dit boek is mijn eerbetoon aan haar, aan ons, aan iedereen die ooit iemand heeft liefgehad door mist, door stilte, door verandering heen.

Welkom in ons verhaal. Lees het rustig. Lees het zacht. Lees het met het hart.

André

DEEL 1 VRAGEN EN ANTWOORDEN.

TERNEUZEN-ZORGDORP, op zoek naar haarzelf.

Ik weet nog hoe het allemaal begon, niet met een grote gebeurtenis, maar met een kleine verschuiving in de lucht. Een ochtend waarop de stilte anders klonk, alsof ze iets wilde zeggen dat ik nog niet kon verstaan. Krullenbolleke zat aan de tafel, haar handen rond een tas thee, haar blik naar buiten gericht maar zonder echt te kijken. Ze draaide zich langzaam naar mij toe, alsof ze eerst moest controleren of ik wel echt was.

“Ben jij er?” vroeg ze. “Ik ben hier, liefje.” Ze knikte, maar haar ogen bleven twijfelen. “Goed,” zei ze zacht. “Want ik weet niet of ik vandaag goed ben.”

Ik ging naast haar zitten. “Hoe bedoel je, liefje?” Ze haalde diep adem, alsof ze bang was dat haar woorden haar zouden verraden. “Soms... soms weet ik niet of ik goed ben. Of ik het nog kan. Of ik nog weet hoe het moet.”

Ik legde mijn hand op de hare. “Liefje, je bent goed. Altijd.” Ze keek op, haar ogen groot en kwetsbaar. “Kan jij mij dat zeggen? Wanneer ik goed ben?” “Ja,” zei ik. “Elke dag.”

Ze legde haar hand op mijn arm. “Want ik voel het niet meer.”

We bleven even zo zitten, in een stilte die niet leeg was, maar vol van alles wat we niet hoefden te zeggen. Toen stond ze langzaam op, alsof ze eerst moest testen of de wereld haar nog droeg.

“Ben ik goed als ik opsta?” vroeg ze. “Ja liefje.” “En als ik het vergeet?” “Dan zeg ik het opnieuw.”

Onderweg naar het OC liep ze dicht bij me. Af en toe keek ze opzij, alsof ze wilde controleren of ze nog in de juiste richting liep, niet op de stoep, maar in het leven. Ik glimlachte naar haar. En telkens ontspande ze een beetje.

In het OC werd ze warm ontvangen. Maar vandaag bleef ze even staan. Ze keek naar mij. Lang. Alsof ze wilde zeggen: *Zeg het nog één keer, zodat ik het meedraag.*

“Je bent goed,” fluisterde ik. Ze glimlachte. “Dan blijf ik.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog hier was. Niet in de kamer, maar in de wereld. Ze stond dan midden in de woonkamer, haar handen licht trillend, haar blik zoekend alsof ze niet wist waar haar lichaam eindigde en de lucht begon.

“Ben jij er?” vroeg ze. “Ik ben hier, liefje.” “Goed. Want ik weet niet of ik nog hier ben.”

Ik ging naast haar staan. “Je bent hier. Bij mij.” Ze keek op, haar ogen groot en kwetsbaar. “Kan jij mij dat zeggen? Wanneer ik nog hier ben?” “Ja,” zei ik. “Elke keer opnieuw.”

Ze legde haar hand in de mijne. “Want ik voel het niet meer.”

Halverwege stopte ze. Ze pakte mijn hand. “Als ik niet meer weet dat ik hier ben, moet jij mij terugzetten.” “Dat doe ik,” zei ik zacht. “Dan verdwijn ik niet.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of wij nog wij waren. Ze zat dan op de rand van haar stoel, haar handen in elkaar gevouwen, haar blik naar het raam gericht alsof ze probeerde te zien wat ooit vanzelfsprekend was.

“Soms voel ik mij alleen... zelfs als jij er bent,” zei ze. “En dan weet ik niet of wij nog wij zijn.”

“Liefje,” zei ik zacht, “wij zijn wij. Altijd.” “Kan jij mij dat zeggen? Wanneer wij nog wij zijn?” “Ja,” zei ik. “Elke dag.”

Ze legde haar hand op mijn borst. “Zijn wij nu wij?” “Ja liefje.” “En als ik het vergeet?” “Dan zeg ik het opnieuw.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog leefde in mij. Of ze nog bestond in mijn hart. Of ze nog een plek had in mijn herinnering.

“Kan jij mij dat zeggen?” vroeg ze. “Wanneer ik nog in jou leef?” “Ja liefje,” zei ik. “Altijd.”

Ze knikte. “Dan ben ik niet weg.”

Er waren dagen waarop ze vroeg waar thuis was. Niet het appartement. Niet de straat. Niet de stad. Maar *thuis*.

“Ben ik thuis?” vroeg ze. “Ja liefje.” “Dankzij jou,” zei ze dan zacht.

TERNEUZEN-ZORGDORP, ik weet niet meer wanneer ik nog gezien word.

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog bestond voor iemand. Ze zat dan aan de tafel, haar handen rond haar tas thee, haar blik naar het hout gericht alsof ze probeerde te voelen of ze nog een afdruk achterliet.

“Ben jij er?” vroeg ze. “Ik ben hier, liefje.” “Goed. Want ik weet niet of ik nog voor iemand besta.”

Ik ging naast haar zitten. “Je bestaat voor mij. Meer dan ooit.” Ze keek op, haar ogen groot en kwetsbaar. “Kan jij mij dat zeggen? Wanneer ik nog voor iemand besta?” “Ja,” zei ik. “Elke dag.”

Ze legde haar hand op mijn arm. “Want ik voel het niet meer.”

Onderweg naar het OC liep ze dicht bij me. Ze keek af en toe opzij, alsof ze wilde controleren of ze nog een plek had, niet in de wereld, maar in mijn hart. Ik glimlachte naar haar. En telkens ontspande ze een beetje.

Halverwege stopte ze. Ze pakte mijn hand. “Als ik niet meer weet dat ik voor iemand besta, moet jij mij vasthouden.” “Dat doe ik,” zei ik zacht. “Dan verdwijn ik niet.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog gezien werd. Ze stond dan bij het raam, haar hand tegen het glas, haar blik naar buiten maar zonder te zien.

“Ben jij er?” vroeg ze. “Ik ben hier, liefje.” “Goed. Want ik weet niet of ik nog gezien word.”

“Liefje,” zei ik, “ik zie jou. Helemaal.” “Kan jij mij dat zeggen? Wanneer ik nog gezien word?” “Ja,” zei ik. “Elke keer opnieuw.”

Onderweg naar het OC keek ze af en toe opzij, alsof ze wilde controleren of ze nog bestond in mijn blik. Ik glimlachte naar haar. En telkens ontspande ze een beetje.

“Als ik niet meer weet dat ik gezien word,” zei ze, “moet jij mij kijken.” “Dat doe ik,” zei ik. “Dan ben ik er.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog nodig was. Ze zat dan aan de tafel, haar handen rond haar tas thee, haar blik naar beneden alsof ze zocht naar een reden om te blijven bestaan.

“Soms denk ik dat ik niets meer beteken,” zei ze. “Dat ik niet meer nodig ben.”

“Liefje,” zei ik zacht, “ik heb jou nodig. Elke dag.” “Kan jij mij dat zeggen? Wanneer ik nog nodig ben?” “Ja,” zei ik. “Altijd.”

Onderweg naar het OC liep ze dicht bij me. “Als ik niet meer weet dat ik nodig ben,” zei ze, “moet jij mij houden.” “Dat doe ik,” zei ik. “Dan verdwijn ik niet.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog van betekenis was. Of ze nog iets toevoegde. Of ze nog telde.

“Soms denk ik dat ik er gewoon ben... zonder reden,” zei ze.

“Liefje,” zei ik, “jij bent van betekenis. Voor mij. Voor iedereen die jou kent.” “Kan jij mij dat zeggen? Wanneer ik nog van betekenis ben?” “Ja,” zei ik. “Elke dag.”

Ze knikte. “Dan ben ik er.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog een reden was. Niet een reden om op te staan. Maar een reden om te blijven bestaan.

“Ben ik nog een reden?” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Jij bent mijn reden.”

Ze glimlachte. “Dan blijf ik.”

En zo gingen de dagen voorbij. Niet als hoofdstukken. Niet als gebeurtenissen. Maar als zachte cirkels die telkens terugkeerden naar dezelfde vragen, dezelfde angsten, dezelfde tederheid.

En telkens gaf ik hetzelfde antwoord. Niet omdat het moest. Maar omdat het waar was.

Je bent goed. Je bent hier. Je bent wij. Je leeft in mij. Je bent thuis. Je bent iemand. Je wordt gezien. Je bent nodig. Je bent van betekenis. Je bent een reden.

En telkens glimlachte ze. En telkens bleef ze.

TERNEUZEN-Zorgdorp, wanneer de wereld kleiner wordt.

Er waren dagen waarop ze opstond alsof ze niet zeker wist of de grond haar nog zou dragen. Ze keek dan naar haar voeten alsof ze wilde vragen of ze nog wisten hoe lopen werkte. Ik stond achter haar, niet om haar te duwen, maar om haar te vangen als de wereld even te groot werd.

“Ben ik nog sterk genoeg?” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “En als ik het vergeet?” “Dan zeg ik het opnieuw.”

Ze knikte, alsof ze toestemming kreeg om te bestaan.

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht blijven. Niet in het appartement. Niet in de stad. Maar in het leven.

“Ben ik nog welkom?” vroeg ze. “Altijd,” zei ik. “Ook als ik het niet meer weet?” “Juist dan.”

Ze legde haar hand op mijn arm. “Dan blijf ik nog even.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mooi was. Ze stond dan voor de spiegel, maar keek niet naar zichzelf, ze keek naar een herinnering die ze niet meer kon vasthouden.

“Ben ik nog mooi?” vroeg ze. “Je bent prachtig,” zei ik. “Ook nu?” “Vooral nu.”

Ze glimlachte, maar haar ogen bleven zoeken. “Kan jij mij dat zeggen? Wanneer ik nog mooi ben?” “Ja liefje. Elke dag.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht vergeten. Alsof ze zich verontschuldigde voor iets waar ze geen controle over had.

“Mag ik vergeten?” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Maar waarom?” “Omdat jij niet je geheugen bent. Jij bent jij.”

Ze keek naar mij alsof ze dat voor het eerst hoorde. “En als ik jou vergeet?” “Dan blijf ik jou herinneren.”

Ze knikte. “Dan ben ik veilig.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog leefde. Niet of ze ademde. Maar of ze nog voelde.

“Leef ik nog?” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Hoe weet jij dat?” “Omdat jij mij raakt.”

Ze legde haar hand op mijn borst. “Voel jij mij?” “Altijd.” “Dan leef ik.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht rusten. Ze zat dan in haar stoel, haar handen in haar schoot, haar ogen halfgesloten.

“Mag ik rusten?” vroeg ze. “Ja liefje.” “Maar word ik dan niet vergeten?” “Nooit.”

Ze zuchtte zacht. “Dan rust ik even in jou.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog genoeg was. Alsof ze dacht dat liefde een examen was dat ze kon falen.

“Ben ik nog genoeg?” vroeg ze. “Meer dan genoeg,” zei ik. “Ook als ik niets meer weet?”
“Juist dan.”

Ze keek naar mij, haar ogen zacht en helder. “Dan blijf ik.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan. Niet omdat ze wilde verdwijnen, maar omdat ze bang was dat ze te veel werd.

“Ben ik te veel?” vroeg ze. “Nooit,” zei ik. “Ben ik te weinig?” “Nooit.” “Wat ben ik dan?”
“Jij bent mijn liefje.”

Ze glimlachte. “Dan blijf ik nog even.”

En zo gingen de dagen voorbij. Niet als verlies. Niet als aftakeling. Maar als een zachte verschuiving van wat belangrijk was.

Niet de woorden. Maar de blik. Niet de herinnering. Maar de aanwezigheid. Niet het weten. Maar het voelen.

En telkens zei ik het opnieuw. Niet omdat zij het vergat. Maar omdat liefde zich herhaalt.

Je bent genoeg. Je bent welkom. Je bent mooi. Je bent veilig. Je bent hier. Je leeft. Je rust. Je blijft.

En telkens glimlachte ze. En telkens bleef ze.

TERNEUZEN-Zorgdorp, de wereld wordt kleiner.

Er waren dagen waarop ze opstond alsof ze niet zeker wist of de grond haar nog zou dragen. Ze keek dan naar haar voeten alsof ze wilde vragen of ze nog wisten hoe lopen werkte. Ik stond achter haar, niet om haar te duwen, maar om haar te vangen als de wereld even te groot werd.

“Ben ik nog sterk genoeg,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “En als ik het vergeet.” “Dan zeg ik het opnieuw.”

Ze knikte, alsof ze toestemming kreeg om te bestaan.

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht blijven. Niet in het appartement. Niet in de stad. Maar in het leven.

“Ben ik nog welkom,” vroeg ze. “Altijd,” zei ik. “Ook als ik het niet meer weet.” “Juist dan.”

Ze legde haar hand op mijn arm. “Dan blijf ik nog even.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mooi was. Ze stond dan voor de spiegel, maar keek niet naar zichzelf, ze keek naar een herinnering die ze niet meer kon vasthouden.

“Ben ik nog mooi,” vroeg ze. “Je bent prachtig,” zei ik. “Ook nu.” “Vooral nu.”

Ze glimlachte, maar haar ogen bleven zoeken. “Kan jij mij dat zeggen. Wanneer ik nog mooi ben.” “Ja liefje. Elke dag.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht vergeten. Alsof ze zich verontschuldigde voor iets waar ze geen controle over had.

“Mag ik vergeten,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Maar waarom.” “Omdat jij niet je geheugen bent. Jij bent jij.”

Ze keek naar mij alsof ze dat voor het eerst hoorde. “En als ik jou vergeet.” “Dan blijf ik jou herinneren.”

Ze knikte. “Dan ben ik veilig.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog leefde. Niet of ze ademde. Maar of ze nog voelde.

“Leef ik nog,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Hoe weet jij dat.” “Omdat jij mij raakt.”

Ze legde haar hand op mijn borst. “Voel jij mij.” “Altijd.” “Dan leef ik.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht rusten. Ze zat dan in haar stoel, haar handen in haar schoot, haar ogen halfgesloten.

“Mag ik rusten,” vroeg ze. “Ja liefje.” “Maar word ik dan niet vergeten.” “Nooit.”

Ze zuchtte zacht. “Dan rust ik even in jou.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog genoeg was. Alsof ze dacht dat liefde een examen was dat ze kon falen.

“Ben ik nog genoeg,” vroeg ze. “Meer dan genoeg,” zei ik. “Ook als ik niets meer weet.” “Juist dan.”

Ze keek naar mij, haar ogen zacht en helder. “Dan blijf ik.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan. Niet omdat ze wilde verdwijnen, maar omdat ze bang was dat ze te veel werd.

“Ben ik te veel,” vroeg ze. “Nooit,” zei ik. “Ben ik te weinig.” “Nooit.” “Wat ben ik dan.” “Jij bent mijn liefde.”

Ze glimlachte. “Dan blijf ik nog even.”

En zo gingen de dagen voorbij. Niet als verlies. Niet als aftakeling. Maar als een zachte verschuiving van wat belangrijk was.

Niet de woorden. Maar de blik. Niet de herinnering. Maar de aanwezigheid. Niet het weten. Maar het voelen.

En telkens zei ik het opnieuw. Niet omdat zij het vergat. Maar omdat liefde zich herhaalt.

Je bent genoeg. Je bent welkom. Je bent mooi. Je bent veilig. Je bent hier. Je leeft. Je rust. Je blijft.

En telkens glimlachte ze. En telkens bleef ze.

TERNEUZEN-Zorgdorp, ik houd je vast.

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht lachen. Alsof vreugde iets was dat ze eerst moest aanvragen. Ze zat dan aan de tafel, haar handen rond haar tas thee, haar blik naar beneden gericht alsof ze bang was dat een glimlach haar zou verraden.

“Mag ik lachen,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Ook als ik niet weet waarom.: Vooral dan.”

Ze keek op, voorzichtig, alsof ze wilde testen of de wereld haar nog toeliet. “En als ik te veel lach.” “Dan lach ik met je mee.”

Ze glimlachte. “Dan durf ik.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht huilen. Ze zat dan in haar stoel, haar ogen vol water dat ze niet meer kon tegenhouden.

“Mag ik huilen,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Maar waarom.” “Omdat je mens bent.”

Ze keek naar mij alsof dat een nieuw woord was. “En als ik niet weet waarom ik huil.” “Dan huil ik met je mee.”

Ze knikte. “Dan ben ik niet alleen.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht vergeten wie ze was. Niet omdat ze wilde verdwijnen, maar omdat ze bang was dat ze jou teleurstelde.

“Ben ik nog ik,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Ook als ik anders ben.” “Juist dan.”

Ze legde haar hand op mijn arm. “En als ik niet meer weet wie ik ben.” “Dan vertel ik het je.”

Ze glimlachte. “Dan blijf ik bestaan.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht blijven vragen. Alsof ze dacht dat haar vragen te zwaar werden.

“Vraag ik te veel,” vroeg ze. “Nooit,” zei ik. “Vraag ik te vaak.” “Nooit.” “Waarom niet.” “Omdat jij mijn liefje bent.”

Ze keek naar mij, haar ogen zacht en helder. “Dan blijf ik vragen.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht dromen. Ze lag dan in bed, haar ogen gesloten, haar adem zacht.

“Mag ik dromen,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Maar wat als ik droom dat ik weg ben.” “Dan droom ik jou terug.”

Ze glimlachte. “Dan durf ik te slapen.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht blijven. Niet in het huis. Niet in de stad. Maar in jouw leven.

“Ben ik nog welkom,” vroeg ze. “Altijd,” zei ik. “Ook als ik niets meer weet.” “Juist dan.”

Ze legde haar hand op mijn borst. “Dan blijf ik nog even.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in jouw herinnering. Alsof ze bang was dat ze zou oplossen als ze niet meer wist wie ze was.

“Vergeet jij mij ooit,” vroeg ze. “Nooit,” zei ik. “Ook niet als ik jou vergeet.” “Nooit.”

Ze knikte. “Dan ben ik veilig.”

En zo gingen de dagen voorbij. Niet als verlies. Niet als aftakeling. Maar als een zachte verschuiving van wat liefde betekent.

Niet het weten. Maar het voelen. Niet het herinneren. Maar het aanwezig zijn. Niet het vasthouden. Maar het blijven.

En telkens zei ik het opnieuw. Niet omdat zij het vergat. Maar omdat liefde zich herhaalt.

Je mag lachen. Je mag huilen. Je mag vergeten. Je mag vragen. Je mag dromen. Je mag bestaan. Je mag blijven.

En telkens glimlachte ze. En telkens bleef ze.

TERNEUZEN-Zorgdorp, waar liefde groter wordt.

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht blijven bestaan in de tijd. Niet in uren of minuten, maar in momenten. Ze zat dan in haar stoel, haar handen in haar schoot, haar blik naar buiten gericht alsof ze wilde weten of de dag haar nog toeliet.

“Ben ik nog in de tijd,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Hoe weet jij dat.” “Omdat jij mijn dag maakt.”

Ze keek naar mij, haar ogen zacht en zoekend. “En als ik uit de tijd val.” “Dan haal ik je terug.”

Ze knikte. “Dan ben ik veilig.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in mijn toekomst. Alsof ze bang was dat ze alleen nog in het verleden leefde.

“Ben ik nog in jou later,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Ook als ik niets meer weet.” “Juist dan.”

Ze legde haar hand op mijn arm. “Dan durf ik verder.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht vergeten dat ze vergat. Alsof ze zich schaamde voor iets dat geen schuld kende.

“Mag ik vergeten dat ik vergeet,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Maar waarom.” “Omdat jij niet je vergeten bent. Jij bent jij.”

Ze keek naar mij alsof dat een nieuwe waarheid was. “En als ik jou vergeet.” “Dan blijf ik jou herinneren.”

Ze knikte. “Dan ben ik niet verloren.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan zonder woorden. Ze zat dan stil, haar lippen gesloten, haar ogen vol vragen die ze niet meer kon uitspreken.

“Ben ik nog hier als ik niets zeg,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Hoe weet jij dat.” “Omdat jij ademt in mijn stilte.”

Ze glimlachte. “Dan hoef ik niet te praten.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan zonder herinneringen. Niet omdat ze wilde vergeten, maar omdat ze bang was dat ze zonder verleden geen toekomst had.

“Ben ik nog iemand zonder herinneringen,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Wat ben ik dan.” “Jij bent mijn liefje.”

Ze legde haar hand op mijn borst. “Dan blijf ik.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan zonder richting. Ze stond dan midden in de kamer, haar voeten stil, haar blik zoekend alsof ze niet wist waar de wereld begon.

“Waar moet ik naartoe,” vroeg ze. “Naar hier,” zei ik. “Maar waar is dat.” “Bij mij.”

Ze knikte. “Dan ben ik thuis.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan zonder zekerheid. Alsof ze dacht dat ze moest weten wat ze voelde om te mogen voelen.

“Mag ik twijfelen,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Maar waarom.” “Omdat twijfelen ook leven is.”

Ze keek naar mij, haar ogen zacht en helder. “En als ik te veel twijfel.” “Dan twijfel ik met je mee.”

Ze glimlachte. “Dan ben ik niet alleen.”

En zo gingen de dagen voorbij. Niet als verlies. Niet als aftakeling. Maar als een zachte verschuiving van wat bestaan betekent.

Niet het weten. Maar het voelen. Niet het herinneren. Maar het aanwezig zijn. Niet het vasthouden. Maar het blijven.

En telkens zei ik het opnieuw. Niet omdat zij het vergat. Maar omdat liefde zich herhaalt.

Je bent in de tijd. Je bent in mijn later. Je bent veilig. Je bent hier. Je bent thuis. Je bent genoeg. Je bent jij.

En telkens glimlachte ze. En telkens bleef ze.

TERNEUZEN-Zorgdorp, dagen dat de wereld trager draait.

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in jouw ogen. Niet in de wereld. Niet in de tijd. Maar in jouw blik.

“Zie jij mij nog,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Ook als ik verdwijn, “Juist dan.”

Ze keek naar mij alsof ze wilde controleren of ik de waarheid sprak. “En als ik niet meer weet dat jij mij ziet.” “Dan kijk ik opnieuw.”

Ze glimlachte. “Dan ben ik er.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in jouw handen. Ze legde dan haar hand in de mijne, alsof ze wilde voelen of ze nog paste.

“Voel jij mij nog,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Ook als ik koud ben.” “Altijd.”

Ze kneep zacht. “En als ik loslaat.” “Dan hou ik jou vast.”

Ze knikte. “Dan val ik niet.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in jouw stem. Ze luisterde dan naar hoe ik haar naam zei, alsof ze wilde weten of ze nog klonk.

“Zeg mijn naam eens,” vroeg ze. Ik zei haar naam. Zacht. Warm. Zoals alleen liefde dat kan.

Ze sloot haar ogen. “Ben ik dat nog.” “Ja liefje.” “En als ik het vergeet.” “Dan zeg ik het opnieuw.”

Ze glimlachte. “Dan blijf ik klinken.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in jouw herinnering van morgen. Niet gisteren. Niet vandaag. Maar morgen.

“Ben ik er morgen nog,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Hoe weet jij dat.” “Omdat ik morgen met jou opsta.”

Ze keek naar mij alsof dat een belofte was die de tijd zelf niet kon breken. “En als ik morgen jou niet meer weet.” “Dan weet ik jou voor ons allebei.”

Ze knikte. “Dan durf ik te slapen.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in jouw stilte. Ze zat dan naast mij, haar hand op mijn knie, haar ogen naar de vloer gericht.

“Ben ik er nog als jij niets zegt,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Hoe weet jij dat.” “Omdat jij in mijn stilte woont.”

Ze keek op. “Dan hoef ik niet te praten.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in jouw toekomst die ze zelf niet meer kon zien. Ze stond dan in de gang, haar jas half aan, alsof ze niet wist of ze moest vertrekken of blijven.

“Ben ik nog in jouw plannen,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Ook als ik niets meer weet.” “Juist dan.”

Ze legde haar hand op mijn borst. “Dan ben ik niet kwijt.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in jouw hart. Niet omdat ze twijfelde aan jou. Maar omdat ze twijfelde aan zichzelf.

“Hou jij nog van mij,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Ook nu.” “Vooral nu.”

Ze keek naar mij, haar ogen zacht en helder. “En als ik jou niet meer herken.” “Dan herken ik jou voor ons allebei.”

Ze glimlachte. “Dan blijf ik.”

En zo gingen de dagen voorbij. Niet als verlies. Niet als aftakeling. Maar als een zachte verschuiving van wat liefde betekent.

Niet het zien. Maar het blijven kijken. Niet het vasthouden. Maar het blijven voelen. Niet het herinneren. Maar het blijven noemen. Niet het weten. Maar het blijven zijn.

En telkens zei ik het opnieuw. Niet omdat zij het vergat. Maar omdat liefde zich herhaalt.

Je bent hier. Je bent in mijn handen. Je bent in mijn stem. Je bent in mijn morgen. Je bent in mijn stilte. Je bent in mijn plannen. Je bent in mijn hart.

En telkens glimlachte ze. En telkens bleef ze.

TERNEUZEN-Zorgdorp, ik houd je vast.

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in de ochtend. Niet omdat ze bang was voor de dag, maar omdat ze niet wist of de dag haar nog kende. Ze zat dan aan de rand van het bed, haar voeten bungelend boven de vloer, haar handen in elkaar gevouwen.

“Ben ik er al,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Hoe weet jij dat.” “Omdat jij mijn ochtend bent.”

Ze keek naar mij, haar ogen zacht en zoekend. “En als ik niet weet hoe ik moet beginnen.”

“Dan begin ik voor ons allebei.”

Ze knikte. “Dan durf ik op te staan.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in de avond. Alsof ze bang was dat de nacht haar zou meenemen als ze niet zeker wist dat ze mocht blijven.

“Mag ik blijven tot het donker wordt,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Ook als ik moe ben.”

“Juist dan.”

Ze legde haar hand op mijn arm. “En als ik niet weet hoe laat het is.” “Dan weet ik het voor ons allebei.”

Ze glimlachte. “Dan blijf ik tot morgen.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in de stilte tussen twee woorden.

Ze zat dan naast mij, haar hand op mijn knie, haar ogen naar de vloer gericht.

“Ben ik er nog als ik niets zeg,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Hoe weet jij dat.” “Omdat jij in mijn stilte woont.”

Ze keek op. “Dan hoef ik niet te praten.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in de ruimte tussen twee gedachten. Alsof ze bang was dat ze zou verdwijnen als ze niet wist wat ze moest denken.

“Denk ik nog,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Ook als ik niets weet.” “Juist dan.”

Ze legde haar hand op mijn borst. “En als mijn hoofd leeg is.” “Dan vul ik het met ons.”

Ze glimlachte. “Dan ben ik niet kwijt.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in jouw adem. Ze stond dan dicht bij mij, haar hand op mijn borst, haar ogen gesloten.

“Adem jij mij nog,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Hoe weet jij dat.” “Omdat jij in elke adem zit.”

Ze opende haar ogen. “En als ik niet meer weet hoe ik moet ademen.” “Dan adem ik voor ons allebei.”

Ze knikte. “Dan blijf ik leven.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in jouw stappen. Ze liep dan naast mij, haar hand in de mijne, haar pas onzeker.

“Loop ik nog mee,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Ook als ik traag ben.” “Vooral dan.”

Ze keek naar haar voeten. “En als ik stilval.” “Dan draag ik jou.”

Ze glimlachte. “Dan kom ik er wel.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in jouw hartslag. Ze legde dan haar hoofd tegen mijn borst, alsof ze wilde luisteren of ze nog meetelde.

“Ben ik nog in jou,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Hoe weet jij dat.” “Omdat jij mijn hart laat slaan.”

Ze sloot haar ogen. “En als ik verdwijn.” “Dan blijf jij in mij.”

Ze glimlachte. “Dan blijf ik.”

En zo gingen de dagen voorbij. Niet als verlies. Niet als aftakeling. Maar als een zachte verschuiving van wat leven betekent.

Niet het denken. Maar het voelen. Niet het spreken. Maar het aanwezig zijn. Niet het lopen. Maar het samen bewegen. Niet het ademen. Maar het samen leven.

En telkens zei ik het opnieuw. Niet omdat zij het vergat. Maar omdat liefde zich herhaalt.

Je bent mijn ochtend. Je bent mijn avond. Je bent mijn stilte. Je bent mijn adem. Je bent mijn stap. Je bent mijn hartslag. Je bent mijn leven.

En telkens glimlachte ze. En telkens bleef ze.

TERNEUZEN-Zorgdorp, de dagen waarop de wereld bijna stilvalt.

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in de ochtend. Niet omdat ze bang was voor de dag, maar omdat ze niet wist of de dag haar nog kende. Ze zat dan aan de rand van het bed, haar voeten bungelend boven de vloer, haar handen in elkaar gevouwen.

“Ben ik er al,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Hoe weet jij dat.” “Omdat jij mijn ochtend bent.”

Ze keek naar mij, haar ogen zacht en zoekend. “En als ik niet weet hoe ik moet beginnen.” “Dan begin ik voor ons allebei.”

Ze knikte. “Dan durf ik op te staan.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in de avond. Alsof ze bang was dat de nacht haar zou meenemen als ze niet zeker wist dat ze mocht blijven.

“Mag ik blijven tot het donker wordt,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Ook als ik moe ben.” “Juist dan.”

Ze legde haar hand op mijn arm. “En als ik niet weet hoe laat het is.” “Dan weet ik het voor ons allebei.”

Ze glimlachte. “Dan blijf ik tot morgen.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in de stilte tussen twee woorden. Ze zat dan naast mij, haar hand op mijn knie, haar ogen naar de vloer gericht.

“Ben ik er nog als ik niets zeg,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Hoe weet jij dat.” “Omdat jij in mijn stilte woont.”

Ze keek op. “Dan hoef ik niet te praten.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in de ruimte tussen twee gedachten. Alsof ze bang was dat ze zou verdwijnen als ze niet wist wat ze moest denken.

“Denk ik nog,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Ook als ik niets weet.” “Juist dan.”

Ze legde haar hand op mijn borst. “En als mijn hoofd leeg is.” “Dan vul ik het met ons.”

Ze glimlachte. “Dan ben ik niet kwijt.”

Er waren dagen waarop ze vroeg of ze nog mocht bestaan in jouw adem. Ze stond dan dicht bij mij, haar hand op mijn borst, haar ogen gesloten.

“Adem jij mij nog,” vroeg ze. “Ja liefje,” zei ik. “Hoe weet jij dat.” “Omdat jij in elke adem zit.”

Ze opende haar ogen. “En als ik niet meer weet hoe ik moet ademen.” “Dan adem ik voor ons allebei.”